

Вуличний ліхтар

Був майже полудень, коли невідомий нам (поки що) пес підняв задню лапку й безтурботно помочився на вуличний ліхтар. Він і гадки не мав, що цим необачним вчинком спровокує серйозну сварку — сутичку між тими, хто живе на вулиці, і тими, хто має теплий, затишний дім, конфлікт, що переросте у справжню вуличну війну між двома бандами. Адже цей ліхтар стояв у парку біля палацу, а отже, належав до найелітнішої частини міста. Існувало суворе правило: мочитися під нього могли лише вони — породисті пси зі шляхетного району — члени «Елітної банди».

— Забирайся звідси, смердюча ганчірко! Фу! Це наш ліхтар! — пролунало гучне, обурене гавкання витонченої пуделихи, в якій на нашійнику виблискував коштовний камінь. Вона саме збиралася

сходити до вітру між двома щойно підстриженими кущами троянд.

— Тільки не кажи, що тепер ми ще й бліх від тебе підчепимо!

До неї одразу ж приєднався... Ні, не кіт, хоча, на перший погляд, саме так і здавалося. Це був крихітний чихуахуа, який хриплим голосом підтримав роздратовану пуделиху:

— Саме так, Мадонно! Та це ж справжнє нахабство! Що тут забув цей блохастий блудько? Хай котиться назад на смітник, звідки й приповз!

— Так, вимітайся звідси! — буркотливо прогавкав ще один член зграї, стрункий афганський хорт, який мав розкішну, шовковисту шерсть, що виблискувала на сонці.

— Гей, та заспокойтеся! Я мочусь там, де хочу. Вулиці належать нам усім! — виправдовувався незнайомець.

Для людей, які прогулювалися поруч, цей діалог звучав як звичайне собаче гавкання. Та й усі знають, що собаки позначають свою територію — дерева, ліхтарні стовпи чи стіни. Але що насправді означає цей ритуал для них самих, і наскільки важливим може бути запах на одному-єдиному ліхтарі? Про це більшість людей навіть не замислюється. Однак саме через це — а також безліч інших причин — і з'явилася ця історія.

Все почалося, коли...

Хоча, стоп, а з чого ж все почалося?

Ймовірно, із самого початку...

Між банановою шкіркою та банкою з-під «коли»

У дощовий весняний день за рядами смітєвих баків, останнім із семи цуценят з'явився на світ той самий маленький бешкетник. Він гепнувся прямо на стару коробку з-під піци, що лежала між запліснявілою банановою шкіркою та стиснутою банкою з-під «коли». Однак сам він цього не бачив, адже цуценята народжуються сліпими. Не найкращий початок для життя на вулиці, еге ж?

Єдине, що він умів із першої секунди, — це відчувати запахи. Цуцик уловив аромати розплавленого сиру та залишків томатного соусу на картоні, гнилої бананової шкірки та солодкуватої краплі «коли», що лишилась на дні банки. Він вдихав гіркуватий запах друкарської фарби зі старих газет і вихлопні гази машин, що проїжджали неподалік. А ще він відчув легкий аромат м'ятної жуйки, яка прилипла до підошви жінки, що проходила повз. Проте найціннішим запахом для його маленького носика був запах мами.

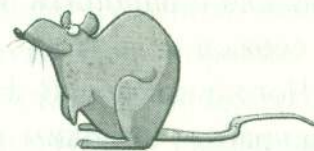
Того ж дня, але на іншому боці міста, в розкішному маєтку біля палацового парку, теж народилися цуценята. Втім, на відміну від маленького ліхтарного блудька, вони не спали на холодному й твердому асфальті за смітєвими баками. Ні-ні, їх поклали на м'які шовкові подушки, а їхній мамі не доводилося турбуватися про їжу для малюків. Навпаки. Ці малі, шляхетні та породисті цуценята з багатої сім'ї вже мали особистого шеф-кухаря, що готував їм найвишуканіші страви. Про їхнє здоров'я дбала досвідчена ветеринарка, а особистий грумер із першого дня слідкував за тим, щоб вони мали бездоганний вигляд.

Маленьке вуличне цуценя не мало ніяких слуг. Його мама була єдиною, кому було не байдуже, чи

він та його брати й сестри голодні, чи, можливо, хворі.

На щастя, хвороби оминули малюка, але згодом він отримав прізвисько — Блошик. І ні, це не було скорочення від якогось там Блошіана. Це через маленьких надокучливих бліх, які безстрашно стриба-ли по його спині.

Попри складнощі життя на вулиці, саме сміттеві баки були для Блошика, його бліх й інших цуценят найкращим домом у світі. Тут пахло смачно (при-наймні для нього), поруч була сім'я, а з ними він почувався у безпеці. Це був його світ. Його дім.

ЖИВИЙ ПАКЕТ ЗІ СМІТТЯМ

Маленький вуличний песик швидко зрозумів: якщо хочеш їсти — мушиш сам про це подбати. Того дня Блошик вперше наважився зайти аж на сусідній задній двір. Він обережно озирнувся довкола.

«Ого! — подумав цуцик. — Перекинуті сміттеві баки.»

Із відкритих контейнерів випали різноколірні пакети, а їхній вміст хаотично розлетівся по землі. Блошик обнюхував купу сміття, аж раптом він вловив божественний аромат. Масло і якісь солодкі фрукти... О, бутерброд із джемом! Який успіх!

Тільки-но він взявся їсти свою знахідку, як почув шурхіт. Блошик здригнувся. Що відбувається? Один із поліетиленових пакетів заворушився, не-наче ожив! Цуцик вже зібрався тікати, аж раптом побачив, що з нього вилізло якесь сіре й хутряне